

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

บุญญาบารมีของพี่น้องชาวไทย

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๕๐๐ คน)

(วันนี้เป็นวันทำบุญครบรอบคุณพ่อ มาจากเชียงใหม่ หาดใหญ่ มาทำบุญกับ หลวงตา เมื่อวานก็ดีใจกับหลวงตา ประทับใจที่สุด น้ำตาร่วงเลยหลวงตา) ประทับใจอะไร (ประทับใจที่คนเยอะเมื่อวานนี้แหละค่ะ แล้วนางฟ้าเทวดาก็ฟังหลวงตาไม่ทำให้ ผนตก ทำให้คนมาทำบุญทำได้เต็มกำลังศรัทธาค่ะ) อันนี้เรายอมรับนะ เราตั้งใจอยู่นี้ นะ ผนตกขออย่าให้ตกในที่จุดงาน แล้วพอดีข้างนอก ๆ ตกหมดไม่ตกในบริเวณงาน จริง ๆ นั้นเห็นไหม เราตั้งใจเพื่อชาติขนาดนั้นนะ

ตั้งใจฟังจิต เอ้า พูดให้ตรง ๆ อย่างนี้เลย มุ่งใส่วงงาน หากจะตก มีความจำเป็นอะไรที่จะตก ก็ขอให้ตกข้างนอก อย่าได้ตกในวงงานซึ่งเป็นงานของชาติทั่วแผ่นดิน ไทยนี้ ตั้งจิตจริง ๆ เขาว่าผนตกอุดรฯ เหนอ เรางงทีแรก มันยังงักกันนะ พอไปบอกว่า ตกหมดข้างนอก แต่ว่าในบริเวณนั้นไม่ตก เอ้อ ยอมรับทันที เป็นอย่างนั้นนะ นี่อำนาจของพี่น้องชาวไทยเราช่วยบันดลบันดาล ข้างนอกตกจริง ๆ ข้างในบริเวณนั้นไม่ตกนะ เมื่อวานนี้ เอ้อ เข้าทำดี (ถวายทองด้วยเจ้าค่ะ) เอ้อ ถวาย คุณแม่อยู่ที่ไหน (อุดรฯค่ะ มาทุกวัน เป็นลูกศิษย์มาหลายปีแล้วค่ะ น้องมาจากเชียงใหม่ นี่มาจากหาดใหญ่ ผ่าตัด หัวใจมาแล้ว ตอนนั้นมาขอเมตตาจากหลวงตาเจ้าค่ะ)

เราจะว่างานนี้คนจะมามาก เพราะเราได้ประกาศมานานด้วยพี่น้องชาวอุดรฯ เรา เฉพาะอย่างยิ่งชาวจังหวัดอุดรฯ ทุกอำเภอทราบทั่วหน้ากันหมด งานนี้ตั้งใจให้เป็นงานหลักอันหนึ่งในนามเราเป็นผู้นำ นี่ละเหตุที่ประกาศมานาน แล้วกลัวว่าจะมีฟ้ามีฝน มีอะไรมาตก เป็นอันตรายต่องานซึ่งมีคนจำนวนมากนี้ เราจึงตั้งใจทำจริง ๆ เมื่อวานนี้ ตั้งใจในจิต หากว่ายังงักก็อย่าให้ได้ตกในบริเวณนั้นซึ่งเป็นเวลาที่มิงาน เราบอกอย่างนั้น

มีคนมาหาเราที่วัด บอกเราก่อนที่เราจะออกไปว่าผนกระหน่ำใหญ่เลย เราชักงในใจ เอ๊ ยังไงนา เราไปสอบถามดู ว่าตกจริง ๆ ข้างนอกตกหมด แต่ในบริเวณงานไม่ตก เอ้อ เข้าทำดี เทวดาฟ้าดินทั้งหลายก็ช่วยพี่น้องชาวไทยเรา รู้สึกว่าราบรื่น เมื่อวาน ผนก็ไม่ตกจริง ๆ (ทองคำมาอีกแล้วครับ ๕ บาท เช็ค ๒ หมื่นบาท) เอามาเช็คนะ เช่อ ๆ ซ่า ๆ จะให้เช็คไม่รับเอามา ยังเช่อ ๆ ซ่า ๆ เราโมโห เอามาเช็คว่างั้นซี (ลูกศิษย์ หัวเราะ)

ต่อไปนี้ผ้าป่าจะเริ่มละ เฉพาะทุ่งศรีเมือง แต่เราไม่ยอมอ่านเฉพาะทุ่งศรีเมืองนะ เพราะใครมานี้มางานเพื่องานทุ่งศรีเมือง งานอุดรฯ เราทั้งนั้น เราเลยจะอ่านรวมยอดใหญ่นี้เลย เช่นมาบริจาคที่นี้ก็เพื่องานทุ่งศรีเมืองงานจังหวัดอุดรฯ เรา งานจังหวัดอุดรฯ เราทั้งนั้นนะ มาจากที่ไหน ๆ เราจึงอยากจะรวบรวมมาอ่านทีเดียวเลย นี่เราก็พูดเฉพาะผ้าป่าเมื่อวานนี้ ผ้าป่ามหากุศลของพี่น้องชาวอุดรฯ และแถวใกล้เคียงรวมแล้วทั่วประเทศไทย เมื่อวานนี้มีจุดศูนย์กลางตั้งที่อุดรฯ ได้ทองคำ ๑๕ กิโล ๖๐ บาท ๑๑ สตางค์ (สาธ) ดอลลาร์ได้ ๙,๖๔๗ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๖,๔๔๘,๒๗๓ บาท (สาธ) นี้เฉพาะในวงงานอุดรฯ นะ ที่อ่านนี้อ่านเฉพาะในวงงานอุดรฯ ที่บริจาคมาเพื่องานจังหวัดอุดรฯ เรายังไม่ได้อ่าน นี่อ่านเฉพาะอันนั้นเท่านั้น

ที่นี้อ่านสรุปความ สรุปทองคำ ดอลลาร์ เมื่อวันที่ ๙ ได้ ๑๖ กิโล ๓๓ บาท ๖๔ สตางค์ และดอลลาร์ได้ ๙,๘๖๗ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการเข้าคลังหลวงในการช่วยชาติคราวนี้ ๔,๐๐๐ กิโล มอบเข้าคลังหลวงไว้แล้ว ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ผากไว้กับคลังหลวง ๑,๐๒๕ กิโล รวมทองคำที่มอบและฝากไว้กับคลังหลวงได้ ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำหลังจากมอบและฝากไว้กับคลังหลวงได้มาที่หลังอีกซึ่งยังไม่ได้หลอมได้ ๓๘ กิโล ๒๖ บาท ๑๒ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๑๐๐ กิโลครึ่ง ยังขาดทองคำอีก ๑,๘๙๙ กิโลครึ่งจะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล

ดอลลาร์ที่จะมอบคลังหลวงในครั้งต่อไปนี้ ๑ ล้านนั้น เวลานี้ได้ โอ๊ย เราไม่ยอมอ่านของเก่า มันขาดตลอด เมื่อวานก็ได้เกือบหมื่น มันก็ยังขาดเท่าเดิม ไม่เอาละ มันขาดเท่านั้นเท่านั้น เราค่อนข้างจะแน่ใจว่าได้ถึงล้านแล้วเวลานี้ เราไม่อ่านมันละอ่านของเก่า อ่านที่ไรก็ขาด ๕ หมื่น ๖ หมื่นอยู่งั้น นี้ก็ ๕,๗๒๐ ดอลลาร์ คือสมมุติเราไม่ได้มาอ่าน ทางฝากก็พอได้พอสมควรแล้วเข้าธนาคาร ๆ พวกดอลลาร์นะ นาน ๆ จะเอาสมมุติมาอ่าน ถ้าอ่านให้ครบจำนวนก็ต้องอ่านทางกรุงเทพฯ อีกด้วย เพราะทางโน้นก็มีดอลลาร์ก็มี ทองคำก็มี กรุงเทพฯ ก็มี อุดรฯ ก็มี ไปกรุงเทพฯ ดอลลาร์เข้าทางโน้นหมด มาอุดรฯ ดอลลาร์เข้าทางนี้หมด ที่นี้เวลาจะต้องการจำนวนที่แน่นอนจึงต้องอ่านทั้งสองบัญชีเลย

นี่อ่านที่โรมันก็ขาด ๗ หมื่น ๘ หมื่นอยู่อย่างนั้น แต่ดอลลาร์เข้าทุกวัน เพราะมันไม่ได้ดูบัญชี เราไปทราบทีหลัง นาน ๆ จะอ่านทีนี้ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ยังไงก็ตามสิ่งเหล่านี้เราแน่ใจของเราร้อยเปอร์เซ็นต์ตลอดมานะ ไม่มีต่างพร้อยเลย จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ผู้เก็บทรัพย์นี้ก็เป็นหัวใจเดียวกับเรา เข้าปั๊บ ๆ ตลอดมาไม่เคยเคลื่อนไหวให้เราเห็นนะว่าผิดพลาดด้วยเจตนา ไม่มี บรรดาผู้ที่ทำแทนหัวใจเรานะ ไม่เคยมี นี่เราคิดว่าค่อนข้างจะถึงล้านแล้วแหละอันนี้นะ เพราะมันก็ขาดมานานแล้ว

ทองคำเมื่อวานเฉพาะในงานอุดร ฯ ได้ ๑๕ กิโล ๖๐ บาท ๑๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๙,๖๔๗ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๖,๔๔๘,๒๗๓ บาท ขอให้พี่น้องชาวอุดรฯ และแถวใกล้เคียงอนุโมทนาตามนี้อีกด้วยนะ (สาธุ) จะได้กุศลอันยิ่งใหญ่แก่พวกเรา คราวนี้หลวงตาบวออกไปอุดรฯ อยากได้สักสิบหน้า หน้าบานไปหมดเลย เข้าใจใหม่ เดินไปหน้าบาน เมื่อวานนี้เปลี่ยนหน้านี้ออก หน้านี้จะออกข้างหลัง คือทางนี้จะฝนเข้าใจใหม่ หน้านี้จะไปดู ที่นี้เวลาไปกลับมาแล้วอยากได้สิบหน้า ดูไปหมดเลยเข้าใจใหม่ หมูหมาเปิดไก่ดูหมด เพราะเขาเอาตัวประกัน

เมื่อเช้าวันนี้เทศน์ บอกว่าเอาให้เต็มเหนี่ยวนะ เอาถึงขนาดหมูหมาเปิดไก่อย่าเว้น หมูตัวหนึ่งขายได้ ๑๐ บาทเอามา ๕ บาท เปิดไก่ขายตัวละ ๑๐ บาทเอามา ๕ บาท ที่นี้ให้ยกเลิกหมด หมูหมาเปิดไก่ในบ้านให้เขาอยู่ธรรมดาไม่เอาอีกแล้ว มันต้องถึงพริกถึงขิงซี จะเอาเขามาเป็นตัวประกัน ที่นี้พอได้เรียบริ้อยแล้วก็เลิกกับเขา ก็ต้องบอกเลิกละซี ได้มากอยู่ ที่นี้รวมแล้วเมื่อวานนี้ได้ถึง ๑๖ กิโล รวมทั้งทางนี้ทางโน้น เพราะใครเอามาก็เพื่อจะเข้างานช่วยชาติจังหวัดอุดร ฯ เรา มากี่มารวมที่นี้ลงที่นี้ นับรวมแล้วเมื่อวานนี้เป็นทองคำ ๑๖ กิโล ๓๓ บาท ๖๔ สตางค์ แล้วดอลลาร์ได้ ๙,๘๖๗ ดอลลาร์ เมื่อวานนี้นะ เป็นที่พอใจ ดังได้บอกพี่น้องตั้งแต่อยู่ในวงงานนั้นแล้วเมื่อวานนี้

เพราะเราตั้งใจเจตนาสุดขีด เพราะฉะนั้นจึงย้อนกลับมาอุดรฯ อีก เรามั่นอะไรพูดไม่ถูกนะ ก็เรานี้เป็นตัวตั้งตัวตี หัวใจครอบเมืองไทยเราหมด แล้วเหตุใดเมืองอุดรฯ มีงานหทัยอมแหยม ฯ ได้เงินสองสามบาทมา ว่าช่วยชาติ เมืองอุดรฯ นี้ โถ เราไม่อยากฟังอยากมุดดินลงไปเลย เพราะฉะนั้นจึงพินกลับคืนมาพูดกับผู้ว่าฯ ก่อนหน้านี้ประมาณสักสองเดือนละมัง ก่อนหน้านี้พินกลับคืนมา เรายังไม่ยอมนะ เรายังเคียดแค้นอยู่ลึก ๆ คราวนี้จะโผล่ละนะ เอานะที่นี้เมืองอุดรฯ เราต้องตั้งให้เป็นงานช่วยชาติขึ้นอีกให้เป็นเนื้อเป็นหนัง สมกับหลวงตาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยนะ เอาให้จริงนะคราวนี้ เพราะฉะนั้นถึงเด็ดเรื่องซี ฟาดจนหมูหมาเปิดไก่เอามาเป็นตัวประกันหมดเลย ที่นี้ยกเลิก หมูหมาเปิดไก่ยกเลิกไม่เอา พอแล้ว ได้สมใจของเรา

เราทำเราไม่ได้ทำเล่น ๆ บอกพี่น้องทั้งหลายแล้วเราจริง จริงอย่างนั้น นิสัยอย่างนี้เราพูดจริง ๆ เป็นนิสัยจริงมาตั้งแต่เดิม แม้แต่เป็นฆราวาสนี้ลงลั่นคำว่าจะไป-ไปว่าจะทำ-ทำ จนกระทั่งนี่ก็ยกเป็นเหตุขึ้นมาว่า นี่ก็แสดงว่าเดนนั่นละให้พอได้เห็น แม้ก็ไม่พูดแหวะ แม้กับลูกมันคลอเคลียกันตลอดเวลา กับพ่อไม่ค่อยเข้าใจละ พูดอะไรเอะอะเข้าไปหาแม่ เด็กธรรมดา ลูกส่วนมากมันจะติดแม่ คนโบราณเราแม่อยู่กับบ้าน พ่อไปทำงานนอกบ้าน เอะอะมันก็อยู่กับแม่ ติดกับแม่มาตลอด เราถึงเป็นหนุ่มแล้วก็

ตาม เออะอะเข้าหาแม่เลย แน่เป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้เรื่องอะไร ๆ ก็อยู่กับแม่หมด ที่นี้พ่อที่พูดถึงเรื่องความจริงนี่นะ

พ่อนี้บอกว่า บัวนี้ถ้ามันลงได้สิ้นคำแล้วยังไงเป็นอย่างนั้นเลย เรายกให้มัน บอกอย่างนั้นเลย นี่เราก็ไม่ลืมนะพูดอย่างนี้ เป็นคนมีความสัตย์ความจริง ลงมันได้พูดอะไรแล้วเป็นอย่างนั้นเลย เราก็เป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่เดิม จนกระทั่งที่ว่ามาช่วยพี่น้องชาวไทย ตั้งแต่ต้นที่ช่วยตัวเองมา เอาชีวิตขาดสะบั้นไปเลย พอหลังจากได้รับโอรสจากหลวงปู่ มันแล้วว่า มรรคผลนิพพานมีอยู่ เพียงเท่านั้นละถึงใจแล้ว ที่นี้ก็กลับมาถามเจ้าของเลย วันนี้ได้ฟังอย่างถึงใจแล้ว เรื่องมรรคผลนิพพานหายสงสัยแล้วจากพ่อแม่ครูจารย์คราวนี้เราจะจริงไหม ตอบขึ้นทันทีเลย ต้องจริง ไม่จริงต้องตายเท่านั้น ฟังซินะ คือเอาให้กิเลสไม่ตายเราต้องตาย อย่างอื่นไม่มี นี่เด็ดแล้วนะ เรียกว่าความจริงลงเต็มส่วนแล้ว

เพราะฉะนั้นเวลาขึ้นเวทีจึงบอกว่า ใน ๙ ปีนี้เฉียดสลับสไล่นะความเพียรของเรา แต่ไม่สลับก็บอกไม่สลับ เฉียดสลับสไลล ตอนที่เฉียดสลับสไลลก็นั่งตลอดรุ่งนี่ละ เวลาความทุกข์ความทรมานมันบีบบังคับ ความทุกข์นี้มันเผาร่างกายของเรา ร่างกายเหมือนฟืน มันขีดกันถึงขนาดที่ว่า เอ้า อะไรจะตายก่อนตายหลังให้รู้ในร่างกายอันนี้แหละ ฟัดกัน นี่เห็นไหมเรื่องความสัตย์ความจริง ถ้าลงปักลงตรงไหนเห็นผลเป็นที่พอใจ ความเพียรเราทำอยู่ธรรมดา ๆ มากี่วันก็ปีกี่เดือนแล้ว เราไม่เคยปรากฏความอัศจรรย์ แต่ความเพียรที่นั่งตลอดรุ่ง ๆ นี้ได้ทุกคืน เห็นไหม นี่อำนาจแห่งความสัตย์ความจริงของธรรมที่ฟัดกับกิเลส เห็นผลประจักษ์ใจทุกคืนไม่มีพลาด จิตนี้ลงถึงขั้นอัศจรรย์ ๆ ทุกคืนเลย

ที่นี้เราปฏิบัติตามธรรมดาของเราไม่เคยเห็นลงอย่างนั้นนี่นะ ไม่มีก็บอกไม่มี ก็มีตั้งแต่อยู่หนองผือ นั้น ไม่ได้นั่งตลอดรุ่ง หลังจากนั่งตลอดรุ่งมาแล้ว มาอยู่หนองผือที่ว่า จิตมันลง พิจารณานี้ลงพลัวะ ๆ พิจารณาปรากฏลงหมดเลย ร่างกายหายหมด ทุกอย่างหายหมด ทั่วแดนโลกธาตุจิตว่างไปหมดเลย เกิดความอัศจรรย์ มีนี้ครั้งเดียวก็บอกว่าครั้งเดียว ว่างอันนี้ว่างแปลกประหลาด ว่างอัศจรรย์ จึงได้ไปกราบเรียนพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านก็ขึ้นอุทาน เอ้อ ต้องอย่างนั้นซิ ได้สักชีพยานแล้ว ผมเป็นอยู่ถ้าสาริกาขึ้นเลยทันทีนะ เป็นแบบท่านมหาณีแหละ มันจำไปหมดเลย

อันนี้เป็นครั้งสุดท้ายหลังจากนั่งตลอดรุ่งมาแล้ว นั่งตลอดรุ่งมันก็ลงอีกแบบหนึ่ง หากแบบนี้เป็นแบบกว้างขวางมากทีเดียวเลย ว่างหมดโลกธาตุนี้ ที่จิตลงอยู่หนองผือนั้น จึงได้ไปกราบเรียนพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านก็ขึ้นอุทานทันที รับกันอย่างเด็ดทีเดียว เอ้อ ที่นี้ได้สักชีพยานแล้ว ผมก็เป็นอย่างนี้แหละ อย่างท่านมหาเป็นนี่แหละ นี่ละ

อันหนึ่ง ที่นั่งตลอดรุ่งลงแบบอัศจรรย์ ๆ ลงแบบหนึ่งนะ ทุกครั้งลงแบบเดียวกัน อันนี้
ลงอีกแบบหนึ่ง กว้างขวางไปหมดทั่วแดนโลกธาตุ ที่อยู่หนองผือ

อันนั้นลงนั้นแล้วกว้างขวางไม่กว้างขวางไม่ได้สนใจ คือมันดับหมด ร่างกายเรา
ทั้ง ๆ ที่ความทุกข์ทั้งหลายโหมเข้ามานี้ ร่างกายของเราเหมือนท่อนฟืนนะ
ทุกขเวทนาที่มันโหมหมดทั้งเนื้อทั้งตัวเราเป็นเหมือนไฟ เผาลงไปนี่ ๆ ที่นี้จิตมันก็
หมุนตัว ๆ ภายใน ไม่ให้ออกจากองค์ริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่เป็นสถานที่ฆ่า
กิเลส ชัดกันอยู่ในนี้ จิตไม่ยอมให้ออกหนีไปไหนเลย ดังที่เคยพูดแล้วนั้นละ วันนี้นั่ง
ตลอดรุ่ง วันนี้นั่งสละชีวิต จิตจะแยบออกไปไหนไม่ได้เป็นอันขาดเลย นี่เป็นขั้นที่หนึ่ง
ล้อมรั้วเอาไว้ไม่ให้จิตแยบออกไป ที่สองหมุนอยู่ภายในร่างกายของเรา อันที่สอง อัน
นี้สำคัญมากนะ ยิ่งทุกข์มากเท่าไรจิตยิ่งหมุนตัว ๆ ลงถึงอัศจรรย์เลย

นี่เราพูดถึงเรื่องการเข้มแข็งในความพากความเพียร เวลาจนตรอกจนมุมเข้ม
แข็งมากทีเดียว ได้รับความอัศจรรย์ทุกคืนไม่มีเว้นเลย แบบอัศจรรย์ทุกคืน ๆ ตั้งแต่เรา
นั่งมาตั้ง ๙ คืน ๑๐ คืน เป็นแต่เพียงว่าไม่ติดกันเท่านั้น เว้นสองคืนบ้างสามคืนบ้าง
บางที่ถึงเจ็ดคืนก็มี เราก็กังไม่ลืม นี่เรียกว่าได้ทุกคืน เพราะความจริงจัง สละเป็นสละ
ตายต่อกันในเรื่องความพากความเพียรกับกิเลสพิดกัน ได้ของอัศจรรย์ขึ้นมา เราทำ
ความเพียรเช่นนั้นเราก็กังมีความเพียร ๆ แต่ไม่ถึงขั้นเด็ด มันจึงไม่ได้ธรรมะอันเด็ดขึ้น
มา นี่ละอำนาจแห่งการประกอบความพากเพียร ความฝึกฝนทรมานตนหนักเบามาก
น้อย ผลจะเห็นขึ้นมาอย่างนี้

ถ้ากินแล้วนอน กอนแล้วนิน หมูขึ้นเขียงไปอย่างนั้นมันก็อย่างนั้นละ ไปไหน
มองเห็นตั้งแต่หมอน คนทั้งคนไม่เห็น เห็นแต่หมอน เห็นแต่เสื่อ ติดหลังติดหน้าติด
เอวติดหมอนติดคอ มันก็ได้แต่อันนั้นนะซิ ถ้าตั้งใจฝึกฝนอบรมเจ้าของมันก็ได้อย่างที่
พูดนี้แหละ ความเพียรเราก็กังว่าเป็นความเพียรของเรา แต่ยังไม่ถึงขั้นเด็ดขาดถึงเป็นถึง
ตายกันเหมือนนั่งตลอดรุ่ง ผลจึงไม่ปรากฏอย่างนั่งตลอดรุ่ง เราเห็นชัด ๆ อย่างนี้
ความเพียร เห็นอัศจรรย์ทุกคืนเลย

นี่เรื่องความอุตสาหะพยายามฝึกฝนอบรมตน อย่าไปคำนึงว่าหนักไปเบาไป
กิเลสเหยียบหัวเราหนักมาตลอด ก็กัปกักลับไม่เห็นคำนึงบ้าง โทษของมันเป็นอย่างไ
ความเพียรเพียงเท่านี้เพื่อจะฆ่ากิเลส ความเพียรนี้เป็นทุกข์เพื่อจะฆ่ากิเลสให้เป็นบรม
สุขขึ้นมา ทำไมจึงเป็นของลำบากมีอย่างเธอ ความเพียรอันนี้เป็นความเพียรทุกข์ก็
จริง แต่ทุกข์เพื่อสุข ความพากความเพียร ความตะเกียกตะกายเพื่อกิเลส สุขเพื่อม
หันตทุกข์ เอามาเทียบเคียงกันซิ นี้ได้ปฏิบัติมาอย่างนั้นนี่นะ จึงได้มาแสดงให้เห็นที่นั้งทั้ง
หลายฟัง

การช่วยตัวเองก็ช่วยอย่างที่ว่านี่ ต้องตายว้างนั่นเลย เมื่อได้ลงถึงใจแล้ว มรรคผล นิพพานมีอยู่ ประหนึ่งว่าอยู่ชั่วเอื้อม มันเชื่อขนาดนั้นแล้ว ทีนี้จึงย้อนมาถามเจ้าของ ทีนี้ทุกอย่างลงใจหมดแล้วเรื่องมรรคผลนิพพาน ไม่มีอะไรเป็นปัญหาแล้ว เจ้าของจะจริงไหมทีนี้ ทางนี้ก็ตอบขึ้นทันทีเลย ต้องจริง ไม่จริงต้องตายเท่านั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาเรื่อง ความเพียรของเราจึงไม่มีอ่อนข้อ หนักตลอด ๆ มา ผลก็เป็นทีพึ่งพอใจดังที่ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่เป็นยังไง นั่นละความจริงความจ้งผลขึ้นมาอย่างนั้น ผลดีก็จ้งจ้ง เป็นที่ตายใจ ภาคภูมิใจ

ย้อนพิจารณาคืนหลังเจ้าของที่ทำความเพียรนี้ชยะ ๆ นะ ชยะ(ชยะ=ชยาด) ยังไง เราคิดถึงเรื่องความเพียรของเราตั้งแต่เริ่มขึ้นเวที หลังจากได้ฟังโอวาทพ่อแม่ครูจารย์มั่นอย่างถึงใจแล้วนั้น ไม่เคยปรากฏว่าย่อหย่อนที่ตรงไหน ๆ แล้วเวลามาถึงผลเป็นที่พอใจแล้ว จึงย้อนพิจารณาข้างหลังเจ้าของ ความเพียรของเราเป็นยังไง ๆ อยู่ นำชยะ ๆ นะ น่ากลัว คืออย่างทุกวันนี้มันทำไม่ได้ ทำอย่างนั้นตายเลย ๆ อันนั้นมันไม่ตาย หมุนตัว ๆ ตลอด นี่ละความเพียรไม่เคยตำหนิเจ้าของได้เลยตั้งแต่ออกปฏิบัติมาถึงขั้นเฉียดความสลบ ๆ มีแต่อย่างนั้นทั้งนั้น

นี่เห็นไหมกิเลสมันเก่งไหม เอาถึงขั้นเฉียดความสลบสำหรับเรา พระพุทธเจ้าสลบ กิเลสขาดสะบั้น เราเฉียดสลบกิเลสถึงได้ขาดสะบั้นลงไป นี่เราว่าหนักอย่าเอาไปเทียบพระพุทธเจ้า พระองค์ถึงขั้นสลบ เราไม่ได้สลบนะ มันต่างกันอยู่นี่นะ อย่างไรก็ตามสรุปแล้วผลเป็นที่พอใจด้วยอำนาจแห่งความพากเพียรของเรา

อย่าเห็นความซี้เกียจซี้คร้านความท้อแท้อ่อนแอเป็นของสำคัญยิ่งกว่าธรรมนะ นี่คือตัวทำลายธรรม ทำลายตัวเราเองนั่นแหละ ธรรมอยู่กับเรา ให้พากันตั้งอกตั้งใจ นี่เราก็คือช่วยตัวเองเต็มความสามารถ พูดถึงเรื่องความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด เราช่วยเราเต็มความสามารถ ทีนี้มาช่วยพี่น้องทั้งหลาย นิสัยนี้ก็เป็นอันเดียวกันมา เป็นแต่ว่าแกงหม้อใหญ่ยกหนัก ยกคนทั้งประเทศ สำหรับเราทำความเพียรเพื่อยกเราคนเดียว ถึงหนักไม่หนักก็เราคนเดียว แต่นี่ยกคนทั้งประเทศ จึงเป็นเรื่องกว้างขวางใหญ่โตอยู่มาก เรียกว่ายกแกงหม้อใหญ่ นี่เราก็คือทำอย่างจริงอย่างจ้ง

ด้วยเหตุนี้เองจึงย้อนกลับมาหาในจังหวัดอุดรฯ เราอีก เราไม่พอใจ มันเป็นอย่างงี้พูดไม่สบายไม่สะดวกที่จะพูดเลย ได้โอกาสถึงจะพูดทีเดียว เมื่อได้โอกาสแล้วจึงได้พูดกับท่านผู้ว่าราชการจังหวัดคนทุกวันนี้ละ ทีนี้เอาละทีนี้นะ นี่ละที่ได้ย้อนกลับมาอีกเอาให้จริงให้จ้งทุกอย่าง ฟาดจนกระทั่งถึงหมุ่หมาเปิดโกเอามาเป็นตัวประกันหมดเลย เด็กเล็กเด็กน้อย มีลูกก็คนเอามาเป็นตัวประกันหมด ชายคนละเท่าไร ๆ แบ่งเงินมาเพื่อช่วยชาติ อันนี้เลิกหมด เด็กก็เลิก เมื่อได้เป็นที่พอใจ สมละทีนี้ พอใจแล้วกับที่เรา

เสียใจครั้งแรก ที่เป็นขึ้นมาประเดี๋ยวประด๋าวนิดหน่อย พอเป็นชื่อเป็นนามว่าช่วยชาติ แล้วฟังไม่ได้เลยนะ นี่คราวนี้เอาเต็มเหนี่ยวเลย

ทองคำก็ได้ถึง ๑๖ กิโล ก็ไม่ใช่ของเล่นนะ ทองคำถึง ๑๖ กิโล ๓๓ บาท ๖๔ สตางค์ เมื่อวานนี้รวมหมดเลย ในงานของเราทองคำได้ ๑๖ กิโล ๓๓ บาท ๖๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ตั้ง ๙,๘๖๗ ดอลลาร์ เกือบหมื่น นี่รวมกัน ส่วนเงินสตักบอกแล้วเมื่อวานนี้ได้ ๖,๔๔๘,๒๗๓ บาท ในงานนี้งานทุ่งศรีเมืองเรา ได้เงินถึง ๖ ล้าน ไม่ค่อยมีที่ไหนแหละ นี่เรียกว่าสมใจที่เราเคียดแค้นมานาน ได้ขึ้นถึง ๖ ล้านแล้วลบกันได้ ลบกันได้ละที่นี้หมดปัญหาไป

นี่เราอุตสาหะพยายามช่วยพี่น้องทั้งหลายดำเนินการ เราทำจริงจังกทุกอย่าง ช่วยพี่น้องเราก็เอาจริง ๆ จัง ๆ การเทศนาว่าการดูชะตาในคราวนี้เกือบทั่วประเทศไทย แต่เสียใจที่ไม่ได้ไปเยี่ยมพี่น้องทางภาคใต้ตั้งที่เคยพูดแล้ว หมดสภาพแล้วร่างกายไม่เอาไหน แต่ก่อนเราไม่พูด เหมือนกันหมด คือรับเป็นระยะ ๆ พอรับแล้วเราก็ตอบไป ๆ เราก็ไปตามนั้น ๆ เวลาเขานิมนต์มาไม่ตอบ คือคอยจังหวะคอยเวลาล่าเวลา พอได้ตรงไหนแล้วก็ตอบไป ๆ แล้วก็ไปเรื่อย ๆ ทางภาคใต้เราก็ปฏิบัติแบบเดียวกันนั้นในหัวใจของเรา ไปให้ทั่วประเทศไทย บรรดาพี่น้องชาวไทยเราอยู่ที่ไหนจะไปหมด

ทางโน้นก็นิมนต์มาน้อยเมื่อไรพี่น้องทางภาคใต้นะ นิมนต์มาจังหวัดต่าง ๆ นี้ อยู่ ตั้งหลายจังหวัด แต่เราคิดว่ายังมีอีกมากกว่านี้ถ้าเราไปได้นะ แต่นี่เพียงทางนั้น นิมนต์มานั้นหลายจังหวัดเหมือนกัน เราก็เงียบ ๆ เพราะเราจะก้าวเดินเหมือนจังหวัดทั้งหลายนั้นนะ พอได้เวลาแล้วก็ตอบรับไป ๆ ก็ไปตามนั้น ๆ ที่นี้ทำไป ๆ ร่างกายอ่อนลง ๆ สุดท้ายไปไม่ได้ โห หมดหวัง จึงได้ออกอุทานด้วยความหวังใยพี่น้องชาวภาคใต้ของเรา เราไม่สมหวังแล้ว ธาตุชั้นนี้ไม่อำนวย

ส่วนธรรมไม่ต้องบอก เราพูดจริง ๆ เรื่องธรรมนี้นะ มันครอบโลกธาตุมันจะจนตรอกจนมุมที่ไหน การเทศน์สอนโลกกิเลสเท่ากำป็นี่ ธรรมครอบโลกธาตุฟังซินะ ไม่ได้คูนะมันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว ธรรมประเภทนี้เราไม่เคยเกิดเคยมีมา ตั้งแต่เกิดแต่พ่อแม่แม่ปู่ย่าตายายโคตรแซ่ของเรา ไม่เคยปรากฏธรรมประเภทที่เป็นอยู่ในหัวใจของเรา นี่ แต่นี่มันเป็นจะให้ว่ายังไง จึงบอกไม่ว่าจะเทศน์ที่ไหนเราไม่ได้จนตรอกละเรื่อง การเทศน์ ขอแต่ผู้ที่เกี่ยวข้องจะรับผลประโยชน์อย่างน้อยเพียงไร ทางนี้จะออกรับกันเอง ๆ ถ้าถึงขั้นที่จะหุ้ม หุ้มเลยทันที แต่นี่มันไม่มีอย่างนั้น

นี่ละเราช่วยโลกเราช่วยขนาดนี้ เรื่องจิตใจเรื่องธรรมแล้วเราไม่ได้คิดมาเป็นอารมณ์ แต่เรื่องธาตุชั้นนี้ที่พูดอยู่เวลานี้ มันไปไม่รอด หมดกำลัง เทศน์มาวันหนึ่ง กลางคืนนอนไม่หลับ เหนื่อย ๆ แม้แต่เทศน์อยู่บนธรรมาสน์ก็เหนื่อยอ่อนให้เห็น ๆ

อยู่อย่างนั้นแหละ เราจึงได้พูด ที่นี้พูดออกมาด้วยความหมัดหวัง ให้พี่น้องชาวภาคใต้ของเราได้ทราบทั่วถึงกันว่า เราไปไม่ได้เพราะเหตุผลกลไอะไร ไปไม่ได้เพราะเหตุนี้เอง ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจไว้เสมอกันหมดทั่วประเทศไทยนี้ เราจะก้าวเดินแบบที่เราก้าวเดิน

ที่นี้ธาตุนั้นไม่เอาไหนแล้ว หมัดหวัง แม้แต่ที่ใกล้เคียงเรานี้เรากำลังหมดแล้วนะ ไปเทศน์ในที่ต่าง ๆ ดังที่เคยปฏิบัติมานี้เราหมดแล้ว เราจะไปให้เฉพาะที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ฟังคำว่าจำเป็นจริง ๆ เราก็ก้าวไปให้ ถ้าธรรมดาเราไม่ไป ธาตุนั้นไม่เอาไหนแล้ว เรื่องเจตนาของเราที่มีต่อชาติบ้านเมืองของเรา เรามีอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย สม่่าเสมอทั่วประเทศไทยของเรา แต่ร่างกายไม่เอาไหนอย่างว่านั้นแหละ จึงได้ลดลงไปตามส่วนของมัน นี่ก็ใช้ไปอย่างนั้นแหละ

เวลานี้ทองคำเราก็ได้ตั้ง ๒ พันกว่ากิโลแล้วนะ จุดมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้เวลานี้ก็ ๔,๐๐๐ กิโล นี่ให้เป็นเนื้อหนังของพี่น้องทั้งหลายที่ต่างคนต่างชวนขายเข้ามา รวมแล้วเป็น ๔,๐๐๐ กิโล ส่วนเงินสดที่เราจะซื้อทองคำนั้นเราไว้เพื่อต่อ ยอด ใครไปยุ่งไม่ได้อันนั้น ๔,๐๐๐ กิโลต้องเป็นเรื่องของกำลังวังชาศรัทธา ความเสียสละของพี่น้องทั้งหลายรวมหัวกันเอง รวมแล้วให้เป็นอย่างน้อยไม่ควรจะต่ำกว่า ๔,๐๐๐ กิโล จากนั้นเราก็ก่อนหน้า หลังจากนั้นก็หลงตากี่ลาระที่นี้ เดียวนี้ก็เริ่มลาแล้วนะ การเทศนาว่าการนี้เรียกว่าเริ่มลาแล้ว แต่การช่วยชาติด้วยน้ำใจของเราและการพูดจาปราศรัย ตลอดจนการโต้ตอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับชาติบ้านเมืองเรานี้ ยังคงเส้นคงวา มาขนาดไหนตอบขนาดนั้น โตขนาดนั้น ไม่มีถอย อันนี้เราทำได้เราทำ

อันไหนที่เราทำไม่ได้เราก็ก้าวไป เช่น อย่างการก้าวไปโน้นไปนี้ เราทำไม่ได้เราก็ก้าวไป แต่การโต้ตอบเกี่ยวข้องกับอะไรที่จะเป็นข้าศึกศัตรูต่อชาติบ้านเมืองของเรา เฉพาะอย่างยิ่งคลังหลวงของเรานี้หัวขาดเลย มาเท่าไรก็ชดกันที่นั่นละ มาหนึ่งหมัดเราจะฟาดไป ๓ หมัดเลย เอ้า พูดจริง ๆ นะไม่ถอย พลังของธรรม พลังของใจ ไม่ใช่พลังของกิเลส ด้วยความเมตตาต่อชาติบ้านเมืองเราจะออกเต็มเหนี่ยวของเราเลย ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบก็แล้วกัน ว่าอย่างนี้แหละหลงตากี่ลาระที่ช่วยชาติบ้านเมือง ช่วยด้วยกำลังใจจริง ๆ

เป็นความจริงจังมากในหัวใจของเราซึ่งฝังมาตั้งแต่เดิม นี่ก็ได้ออกให้ทั้งเจ้าของก็เห็นชัดเจน ผลแห่งความจริงจังเป็นยังไง นี่เราก็ก้าวทางพี่น้องทั้งหลายด้วยกันว่าผลแห่งความจริงจัง เฉพาะอย่างยิ่งย้อนกลับมาหาอุดรฯ อีก เอาความจริงจังเข้ามาฟัดอุดรฯ เห็นไหมเด่นขึ้น ทองถึง ๑๖ กิโล เงินสดตั้ง ๖ ล้านกว่า เกือบ ๗ ล้านโน่น เห็นไหม นี่ละความจริงจัง ไปตรงไหนจริงที่นั่น

วันที่ ๑๒ คนก็จะมากเหมือนกันนะ คิดว่าจะมากนะวันที่ ๑๒ ทราบว่าเขาจะมาตั้งโรงทาน อู๋ มาก โรงทานมากอยู่นะ (เป็นร้อย) ดูว่าอย่างนั้น ทางเดินที่ทางอะไรอะไรก็แล้วแต่เอะเราก็ว่างั้น เราก็กินแล้ว นี่เห็นไหมคำว่าช่วยชาติ วัดป่าบ้านตาด ตามธรรมดาเราไม่ให้มีงานนะ ไม่ให้มี ให้มีแต่งานภาวนาของพระล้วน ๆ งานอื่นใดไม่ให้มายุ่งตลอดมานะ แต่พอเข้ามาช่วยชาติเท่านั้น เออะอะ งานวัดป่าบ้านตาด เออะอะ วัดป่าบ้านตาด สุดท้ายวันเกิดหลวงตาบัวก็วัดป่าบ้านตาด

แต่ก่อนวันเกิดหลวงตาใครมายุ่งไม่ได้นะ เราไม่เคยสนใจ แต่วันเกิดเลยเป็นงานใหญ่โตแล้ว นี่วันที่ ๑๒ นี่ก็วันเกิดหลวงตาบัว เราก็กินไปเลย ปล่อยให้เขาชนากันเลย วันนี้ก็วันที่ ๑๐ ,๑๑ แนะ ก็อยู่วันนี้วันพรุ่งนี้ อยู่นี้ก็อยู่เพื่อเตรียมพร้อม วันที่ ๑๒ คนก็คงจะแน่นวันนั้น (อย่าให้มีฝนตกครับผม) เราไม่ได้บวชมาห้ามฝนนี้ มาว่าเราได้เหวอ พอเห็นเราพูดอย่างนั้น แะบอออกมาห้ามไม่ให้ฝนตก ก็เราไม่ได้บวชมาห้ามฝนแนะ เห็นไหมมันแก้กัน เรื่องฟ้าเรื่องฝนเป็นเรื่องธรรมดา หากขอเรื่องยังงี้ ควรจะได้มากน้อยเพียงไร มันก็เป็นไปตามเหตุการณ์เท่านั้นแหละ เราจะว่าเรามีอำนาจมากห้ามนั้นห้ามนี้เราห้ามไม่ได้ แม้ที่สุดเวลามันเจ็บท้องขึ้น โห้ย เปิดผ้าไม่ทันฟาดปาดเลย ยังไม่เห็นห้ามมันอยู่ มันอยู่กับตัวแท้ ๆ น่าจะห้ามอยู่ ห้ามไม่อยู่นะ เข้าใจหรือเปล่าละ

(เมื่อวานตอนเช้า หลวงตาบอกว่าไม่ได้มาบวชห้ามฝน หลวงตาวามีแต่ฆ่ากิเลส พวกหนูก็ใจเสีย ขอเทวดาฝนอย่าตกเออะ) เมื่อคืนวานได้ตั้งจริง ที่ไหนเราตั้งเราก็กินตามธรรมดาเราไม่ค่อยใช้ง่าย ๆ แหะ เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่ซะ เรื่องให้เป็นคติธรรมตาไปหากจะเป็นกรณีพิเศษก็นำมาใช้บ้าง ฟังแต่บ้างเป็นไร นี่เออะอะก็จะให้ไปห้ามหมดทั่วฟ้าดินแดนได้เหวอ (สระบุรีก็ไม่ตก รอบ ๆ ตกหมด) เรื่องสระบุรีนั้นอันหนึ่ง อู๋ นำคิดเหมือนกัน กับ กทม. เทศน์ครั้งแรก กทม. พอขึ้นไปบนธรรมาสน์มองดูเมฆนี้ โธดำทะมึนมาเลย โธ้ย นี่มันคาดฝนทำยังงี้ ขึ้นบนธรรมาสน์แล้วนะถึงมองไปมันตกแล้วนี่ แล้วกระจายออกนั่นหมด เทศน์มีฝนปึกแป๊ก ๆ พอเราเริ่มเทศน์ฝนมีปึกแป๊ก ๆ ทางนี้ก็เทศน์ เครื่องก็ออกเลยจนกระทั่งจบ ฝนไม่ทราบหายไปไหน อันนี้อันหนึ่ง

กับที่สระบุรีนะ อันนี้แปลกมากจริง ๆ จนผู้ว่า ๆ พูดอย่างตื่นเต้น ผู้ว่าฯ สระบุรีคือในบริเวณนั้นฝนไม่ตก นอกนั้นเต็มหมดเลย รถออกจากที่ทำงานไปนี้น้ำเจิ่งหมดบนถนนหนทาง โธ้ย นี่ฝนตกเหวอ ตกหมดเลย ไม่ตกเฉพาะบริเวณนั้นนะ ผู้ว่าฯ เลยตื่นเต้นใหญ่โต มันก็แปลกอยู่อันนั้น ฤทธาศักดานุภาพวาสนาแห่งชาติไทยของเราไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ นี่อำนาจวาสนาของพี่น้องชาวไทยเราที่ช่วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เป็นผลดีอยู่ตลอด ไม่ให้เป็นผลเสียไป เช่น ฝนกระหน่ำลงมานี้ก็เสียใช้ไหมละ อันนี้ก็คง

เส้นคงวามาได้ เฉพาะอย่างยิ่งเช่นสระบุรีนี้ โถ มันเอาใหญ่นี้ละ พอพ้นจากเขต เหมือนกับว่ามีเขตอยู่นี้เท่านั้นละ เขตที่คนอยู่นั้นไม่มีฝนเลย

พอออกไปจากนั้น อ้อย น้ำเต็มไปหมด ถนนหนทาง รถนี้วิ่งช้า ๆ น้ำ อันนี้ก็แปลก ผู้ว่าฯ ถึงตื่นตื่นใหญ่โต มีหน้าซ้ายอ่อนเข้ามา โห ฤทธาศักดานุภาพหลวงตานี้ เก่งมาก อย่าหาเรื่องเราว่าจ้ะ อ้อย ก็มันตกไปหมด ตกไม่ตกก็เป็นเรื่องของฝนนี่ละ ไม่ใช่เรื่องของเรา เราว่าอย่างนั้น คือมันน่าคิดจริง ๆ เราออกมาเราก็เห็น โถ ตกจนกระทั่งเราออกจากนั้นไปถึงที่ที่เราพัก ฝนตกเต็มไปหมดเลย ไม่มีเฉพาะบริเวณนั้นเท่านั้น เอ้อ มันแปลกอยู่นะ กับที่ กทม. กทม.ขึ้นไปก็แรงเลย แรงเครื่องเลย เพราะมีเมฆคาดฝน(คาด=สัญญาณ) มันเห็นชัดแล้ว มันตกแล้วคาดฝนบอก แล้วก็ค่อยไป ๆ แล้วผ่านไป ๆ ในวงงานก็ไม่มีอะไร สะดวกสบาย เทศน์ก็ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงว่าเป็นบุญญาบารมีของพี่น้องชาวไทยเรา ถ้าฝนตกในขณะนั้นเสียการเสียงานหมดเลย ที่นี้ให้พระนะ เหนื่อย

ปัญหา

ถาม ที่ว่าจิตลงที่บ้านหนองผือกับบ้านนามนต่างกันอย่างไร ที่หนองผือลงแบบกว้างขวางกว่าบ้านนามน

ตอบ ก็ให้มันลงดูเสียก่อนซึ่งมาถามนะ นี่เอะอะก็มาถาม ไม่ได้เรื่องได้ราว มันอะไรกัน มีแต่ลงหมอน ๆ มันก็เป็นในหัวใจของผู้เป็นนั่นเอง พูดยตามความมันเป็นมันแยกต่างกันอย่างไง หลักธรรมชาติมันเป็นของมันอย่างนั้น ที่นี้เราจะพิจารณาหรือรู้ตามที่มันเป็นนั้นมันต่างกันอย่างไง มันก็เป็นอยู่ในความต่างของมันเอง เข้าใจไหม ใครไม่ไปตกแต่งได้นะ ต้องเป็นธรรมชาติของมันนั่นเอง จะเป็นแบบไหน ๆ เป็นธรรมชาติของมันเอง เราเป็นแต่เพียงมาเล่าตามเรื่องเท่านั้นเข้าใจไหม ถ้าอยากให้อูรู้ชัดเจนก็ เอลงไปชี้เจ้าของก็รู้เอง มันต่างก็บอกว่าต่าง ถ้าเหมือนกันจะไปพูดอะไร มันต่างยังงี้รู้

นั่นละอำนาจของจิต แล้วแต่จะเป็นยังงี้ ใครจะไปบังคับไม่ได้นะ เช่นอย่างที่เราเคยพูดนี้ ถ้าเป็นนักภวานาด้วยกันมาพูดก็ไม่เหมือนเรา เช่นอย่างเรื่องจิตลงอย่างนี้นะ ถ้านิสัยไหนที่จะลงแบบไหนมันก็ลงแบบนั้น ส่วนมาก ๆ เป็นอย่างนั้นเสีย เช่นอย่างแบบลงพิบเหมือนตกเหวตกบ่อ เราวิ่งไปอย่างรุนแรงอย่างรวดเร็ว แล้วไปเจอเหวอยู่ข้างหน้าหรือบ่อข้างหน้านี้ มันยังไม่ทัน..ตกเข้าใจไหม นั่นละจิตที่รวมตัวแบบนี้ก็มีเหมือนตกเหวตกบ่อ ลงฝั่งทันทีเลยก็มี แล้วเรียบ ๆ ไปก็มี แต่ต้องเป็นเองทั้งนั้นนะ เราจะไปตกแต่งไม่ได้ แต่สำหรับเรานี้เป็นได้ทั้งสอง มันก็มีอยู่อันหนึ่งที่ว่า อุภูโต เป็นสองภาคก็มี ของเรามันเป็น อุภูโต ไม่ใช่สมาธิอันเดียว เป็น อุภูโตสมาธิ เป็นได้สอง

อย่าง แต่ต้องเป็นเอง เจ้าของเคยเป็นก็ตามจะให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้ ต้องเป็นเอง เราก็นำมาพูดได้ตามเรื่องมันเป็น

ถาม อุภโต เป็นอย่างไรคะ

ตอบ อุภโต เป็นสองภาค เช่นสมาธิธรรมดา ๆ ใครนิสัยลงแบบไหน ส่วนมากก็ลงเสียแบบนั้นไม่เป็นอย่างอื่น ผู้สงบเงียบลงไปก็เป็นแบบนี้ของตัวเอง ผู้ที่นิสัยที่จะลงฝึงเลยอย่างนี้ ก็เป็นนิสัยของผู้นั้นโดยไม่ต้องไปถามใคร หากเป็นในตัวเอง นี้ไม่เรียกว่าอุภโต แต่สำหรับเรามันเป็นสอง มันก็เป็นเองของมัน เวลาลงลงอย่างนี้มันก็ลง แต่บทเวลาจะลงแบบนั้นมันก็ฝึงเลย แน่ะ มันก็เอามาพูดได้ซิเมื่อมันเป็นแล้วก็พูดได้ ถ้าไม่เป็นพูดไม่ได้ เรื่องจิตนี่พิสดารมาก ใครอย่าไปคาดนะ เรื่องจิตเรื่องธรรมคาดไม่ได้ทั้งนั้น เจ้าของเองยังคาดเจ้าของไม่ได้ เวลามันเป็นขึ้นมาอะไร ๆ นี้คาดไม่ได้ มันต้องเป็นขึ้นในหลักปัจจุบัน ๆ คาดไม่ถูกทั้งนั้น เป็นหลักปัจจุบัน จิตกับธรรมเมื่อเข้าเป็นอันเดียวกันแล้วพูดไม่ได้เลย เอาละที่นี้ ไปละนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com